

Arrest

nr. 290 044 van 8 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 18.07.2022 werd ingediend door:

Naam: G.

Voorna(a)m(en): B.

Nationaliteit: Albanië

[...]

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag als wettelijke geregistreerde partner met L.E.H.D. [...] van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Art. 40ter, §2, eerste lid, 1° verklaart het volgende:

§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent, vergezellen of zich bij hem voegen;

Art. 40bis, §2, eerste lid, 2° bepaalt op zijn beurt:

§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° De partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan volgende voorwaarden voldoen

a) Bewijzen naar behoren geattesteerde duurzame stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- Indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken in België of in een ander land te hebben samengewoond;
- Ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leverend dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ont moet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of méér dagen betreffen;
- Ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, eerste lid 2° van de Wet van 15.12.1980. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan om de stabiliteit van de partnerrelatie aan te tonen.

Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene en referent reeds gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken in België hebben samengewoond. Op 18.07.2021 werd een getuigschrift van woonst afgeleverd te Leuven waaruit blijkt dat betrokkene sinds 05.07.2021 op het adres van de referent verblijft [...]. Op 23.07.2021 werd hun wettelijke samenwoning officieel geregistreerd in het Rijksregister. Desalniettemin zijn er uit het dossier van betrokkene enkele tegenindicaties opgedoken die de stabiliteit van deze partnerrelatie grondig in twijfel trekken:

Ten eerste, het verslag van de woonstcontrole van 18.07.2022 toont niet met zekerheid aan dat betrokkene en referent op hetzelfde adres verblijven. Het niet uitvoeren van de woonstcontrole werd gemotiveerd als volgt: "Betrokkene was er reeds ingeschreven volgens de dienst bevolking. Geen nieuwe controle uitgevoerd" Dit kan niet als bewijs gelden dat betrokkene effectief bij de referent verblijft.

Ten tweede, betrokkene diende op 12.04.2021 een aanvraag tot regularisatie (Bijlage Obis) in via haar toenmalige advocaat genaamd S.S., Uit deze aanvraag blijkt dat betrokkene een affectieve relatie had met de genaamde H., G. verblijvend op het Belgisch grondgebied met de Albanese nationaliteit voor een période van meer dan twee jaar In deze aanvraag wordt een getuigenis van G.H. verschaft die voorgaande informatie bevestigt. Daarnaast wordt de relatie als volgt beschreven:

"Ze [betrokkene] heeft een familie in België kunnen terugvinden (met haar zoon ook inbegrepen): ze heeft een affectieve relatie opgebouwd met de heer H.G. . voor meer dan twee jaar (stuk 3). Die heeft

een eigen minderjarige dochter en samen hebben zij een gezin kunnen opbouwen. Ze zijn echt gelukkig samen en wensen niet van elkaar afgescheid te worden" (S.S. over haar cliënte in 9bis aanvraag op 12.04.2021)

Op 25.06.2021 verklaart betrokkene - tijdens de behandelingstermijn van haar regularisatieaanvraag - aan Dienst Vreemdelingenzaken te veranderen van woonplaats naar de woonplaats van de Belgische referent te Leuven.

Ten derde, op 27.10.2022 ontvangt Dienst Vreemdelingenzaken (bureau gezinshereniging art.40) en de Dienst Niet- Belgen van de gemeente Leuven een e-mail van de advocaat van referent en betrokkene, de genaamde W.G.. Mr. W.G. meldt dat de referent hem op de hoogte stelde dat "mevrouw G. louter een koppel met wil zijn m.o.o. haar verblijfrecht". Mr G. stelt vervolgens het volgende.

"Gezien het hiermee duidelijk is dat er geen sprake is van een werkelijke relatie, zal u de lopende aanvraag gezinshereniging van mevrouw G. wellicht moeten afsluiten met een weigering en zal om dezelfde reden, bij uitbreiding, de aanvraag gezinshereniging van mijnheer G. hetzelfde lot beschoren zijn" (Mr. G. in e-mail aan DVZ en Stad Leuven op 27.10.2022)

Echter, op 30.12.2022 ontvangen beide een nieuwe e-mail van Mr. G. waarin teruggekomen wordt op bovenstaande berichtgeving en vermeld wordt dat het koppel de aanvraagprocedure toch wenst verder te zetten gezien het om een dip in de relatie zou gegaan hebben en dat de onenigheid inmiddels is bijgelegd.

Bijgevolg zijn wij genoodzaakt te besluiten dat op dit ogenblik het stabiel karakter van de relatie niet kan worden vastgesteld gezien deze verschillende tegenstrijdigheden en tegenindicaties.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene heden (nog) niet afdoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met haar partner. Immers, de stabiliteit van de relatie kan niet worden vastgesteld.

Er is verder geen bewijs in het administratief dossier dat het koppel elkaar sedert ten minste twee jaar. voorafgaand aan de aanvraag kenden - wel in tegendeel, toen onderhield betrokkene nog een relatie met dhr. H. - evenmin is er sprake van een gemeenschappelijk kind.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter, waarin verwezen wordt naar art. 40bis, §2, eerste lid, 2" van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt dat de beoordeling door de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk is. Zij zet haar middelonderdeel als volgt uiteen:

"M.b.t. de diverse overwegingen van verwerende partij merkt verzoekster summier op:

- M.b.t. de woonstcontrole:

* Verwerende partij betoogt dat er destijds blijkbaar geen nieuwe woonstcontrole werd uitgevoerd en dat de gemeente/ stad (= niet verzoekster!) hiervoor als reden opgeeft reden dat betrokkene reeds eerder was ingeschreven en door de stad geen nieuwe controle werd uitgevoerd;

* Verwerende partij stelt dat dit niet als "bewijs kan gelden dat betrokkene effectief bij de referent verblijft";

* Verwerende partij kan niet begrepen worden in haar betoog. Zij lijkt de indruk te willen wekken dat dit een stuk/ bewijs zou betreffen dat door verzoekster naar voren zou zijn gebracht, doch

zulks is uiteraard niet het geval en de motivering is op dit punt misleidend. Blijkbaar heeft de gemeente zelf het niet noodzakelijk geacht om opnieuw de woonstcontrole uit te voeren, hetgeen uiteraard niet de beslissing van verzoekster is geweest, laat staan haar verantwoordelijkheid, laat staan dat daaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij niet zou samenleven (!);

* Uit de inschrijving op betreffend adres vloeit het vermoeden voort dat verzoekster aldaar woonde; de inschrijving op welbepaald adres vormt het bewijs bij uitstek dat iemand aldaar verblijft en indien verwerende partij van oordeel is dat verzoekster daar niet zou verbleven hebben, is het uiteraard aan verwerende partij om zulks aannemelijk te maken, doch zij behoort de bewijsregels uiteraard niet om te draaien;

- M.b.t. de eerdere samenwoning met dhr. H.

* Dat verzoekster eerder (= voor haar relatie met de referentiepersoon) heeft samengewoond met een andere man (dhr. G.H.) is uiteraard niet van die aard om te twifelen aan de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie tussen verzoekster en de referentiepersoon;

* Het gebeurt wel vaker dat een persoon doorheen zijn leven verschillende relaties ontwikkelt...; dat verzoekster m.a.w. eerder heeft samengeleefd met een andere man, is uiteraard niet voldoende om de stabiliteit en duurzaamheid van een navolgende relatie op die grond in twijfel te trekken;

- M.b.t. de verklaringen van de referentiepersoon

* Partijen kenden inderdaad een mindere periode in dewelke de referentiepersoon er niet beter op heeft gevonden dan verzoekster te willen treffen in de lopende verblijfsrechtelijke procedure met een e-mail aan verwerende partij;

* Zoals de referentiepersoon zelf heeft aangegeven, is het conflict nadien bijgelegd en dient de e-mail gekaderd in een dip in de relatie;

* Hoewel zulks ook uitdrukkelijk wordt verklaard door de referentiepersoon, weigert verwerende partij hiermee rekening te houden, en lijkt zij enkel rekening te houden met de eerste e-mail van de referentiepersoon (dd. 27.10.22);

* Verwerende partij dient uiteraard terdege rekening te houden met alle relevante gegevens en stukken en dus ook de laatste e-mail van verwerende partij (dd. 30.12.22) waarin deze zelf de context schetst waarin de eerste e-mail werd opgesteld en waarin deze aangeeft dat de onenigheid werd bijgelegd; uit de bestreden beslissing blijkt niet om welke reden de verwerende partij enkele rekening houdt met de eerste e-mail van de referentiepersoon, en geen rekening houdt met de laatste (nochtans meest recente e-mail die aldus actueel beeld van de relatie verschaft);

De beoordeling door verwerende partij is m.a.w. manifest onzorgvuldig en onredelijk."

2.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij daarop als volgt:

"1 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn . In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

2. Verzoekende partij diende een aanvraag in tot gezinshereniging met haar Belgische partner. Een dergelijke aanvraag wordt dan ook geëvalueerd, rekening houdend met de bepalingen zoals vervat in de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 2° en 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Deze bepalingen geven het volgende aan:

- Voor artikel 40ter, §2, eerste lid geldt dat:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent, vergezellen of zich bij hem voegen;"

Voor artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° geldt vervolgens dat :

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° De partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen naar behoren geattesteerde duurzame stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond: - Indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken in België of in een ander land te hebben samengewoond; - Ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leverend dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of méér dagen betreffen;

- Ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

Verwerende partij heeft de elementen die door haar gekend waren, afgewogen en heeft vervolgens geoordeeld dat:

“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, eerste lid 2° van de Wet van 15.12.1980. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan om de stabiliteit van de partnerrelatie aan te tonen.”

De gegevens welke aanleiding gaven tot deze beslissing kunnen inderdaad nagegaan worden in het administratief dossier en hieruit blijkt dat verwerende partij wel degelijk geldig tot deze beslissing kon komen.

Verzoekende partij is het niet eens met deze beslissing, doch de argumenten van dezelfde verzoekende partij kunnen hier geen wijzigingen aan toebrengen.

3. Verzoekende partij voert immers aan dat zij bewijst meer dan een jaar samen te wonen met haar partner en dat op deze basis alleen reeds overgegaan moet worden tot het erkennen van haar verblijfsrecht. Uit het administratief dossier blijkt echter dat dit element helemaal niet op een dergelijke mate bewezen is dat er geen twijfel kan bestaan over het verblijf van verzoekende partij op het adres van de referentpersoon.

De bestreden beslissing gaat hier overigens zeer duidelijk op in. Er wordt namelijk gesteld dat:

“Ten eerste, het verslag van de woonstcontrole van 18.07.2022 toont niet met zekerheid aan dat betrokkene en referent op hetzelfde adres verblijven. Het niet uitvoeren van de woonstcontrole werd gemotiveerd als volgt: “Betrokkene was er reeds ingeschreven volgens de dienst bevolking. Geen nieuwe controle uitgevoerd.”

Dit kan niet als bewijs gelden dat betrokkene effectief bij de referent verblijft.”

Dit standpunt is duidelijk en nergens laat verwerende partij uitschijnen dat dit element gehaald wordt uit een stuk dat door verzoekende partij wordt voorgelegd. Er kan dan ook geen onduidelijkheid bestaan over dit stuk. Desalniettemin blijkt uit het betoog van verzoekende partij niet dat zij wel degelijk verblijft op het aangegeven adres.

Het simpelweg voorhouden dat zij aldaar verblijft, is in ieder geval onvoldoende om de bevindingen in de bestreden beslissing te wijzigen en ten overvloede merkt verwerende partij hierbij nog op dat het aan betrokkene toekomt om de administratieve overheid voldoende te informeren bij het nemen van een beslissing die verondersteld wordt een weerslag te hebben op een verblijfsrecht. In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren en dit tijdig.

4 Het blijkt immers dat er niet allen getwijfeld kan worden aan de verblijfplaats van verzoekende partij, maar ook aan haar intenties ten aanzien van de relatie met de referentpersoon. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de referentpersoon verwerende partij (via de gemeente) er van in kennis stelde dat er ernstige problemen rezen binnen hun relatie en dat deze problemen een dergelijke impact hadden dat hij er toe aangezet werd om ook verwerende partij er van in kennis te stellen en deze twijfels te uiten.

Alleszins werd er instructie gegeven aan de raadsman van de referentiepersoon om hier duidelijke informatie te verschaffen.

De bestreden beslissing gaat hier nader op in en geeft op dit vlak aan dat:

“Ten derde, op 27.10.2022 ontvangt Dienst Vreemdelingenzaken (bureau gezinshereniging art.40) en de Dienst Niet-Belgen van de gemeente Leuven een email van de advocaat van referent en betrokkene, de genaamde W.G. . Mr. W.G. meldt dat de referent hem op de hoogte stelde dat “mevrouw G. louter een koppel met wil zijn m.o.o. haar verblijfsrecht”. Mr G. stelt vervolgens het volgende:

“Gezien het hiermee duidelijk is dat er geen sprake is van een werkelijke relatie, zal u de lopende aanvraag gezinshereniging van mevrouw G. wellicht moeten afsluiten met een weigering en zal om dezelfde reden, bij uitbreiding, de aanvraag gezinshereniging van mijnheer G. hetzelfde lot beschoren zijn.” (Mr. G. in e-mail aan DVZ en Stad Leuven op 27.10.2022)”

Het klopt dat deze informatie op latere datum door de referentiepersoon enigszins anders verklaard werd en ook dit element wordt niet onbesproken gelaten in de bestreden beslissing. Dienaangaande wordt gesteld dat:

“Echter, op 30.12.2022 ontvangen beide een nieuwe e-mail van Mr. G. waarin teruggekomen wordt op bovenstaande berichtgeving en vermeld wordt dat het koppel de aanvraagprocedure toch wenst verder te zetten gezien het om een dip in de relatie zou gegaan hebben en dat de onenigheid inmiddels is bijgelegd.”

Ondanks dit gewijzigde standpunt van de referentiepersoon blijft het belangrijk dat verwerende partij op basis van haar eigen onderzoek tot een besluit komt dat in lijn ligt met wat de wettelijke bepalingen op dit vlak voorzien.

5. Het klopt uiteraard dat een persoon gedurende haar levensloop verschillende relaties kan aanknopen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekende partij zeer kort voor het indienen van de huidige aanvraag nog een vraag tot regularisatie stelde en dat zij destijds aangaf met een andere persoon samen te leven waarmee zij, volgens haar eigen bewoordingen, uiterst gelukkig was en welke zij zeker niet wenste te verliezen. Slechts enkele luttele maanden later zal verzoekende partij reeds haar woonplaats wijzigen naar de plaats waar zij op heden beweert samen te wonen met de referentiepersoon.

De bestreden beslissing geeft op dit vlak aan dat:

“Ten tweede, betrokkene diende op 12.04.2021 een aanvraag tot regularisatie (Bijlage 9bis) in via haar toenmalige advocaat genaamd S.S. . Uit deze aanvraag blijkt dat betrokkene een affectieve relatie had met de genaamde H., G. verblijvend op het Belgisch grondgebied met de Albanese nationaliteit voor een periode van meer dan twee jaar. In deze aanvraag wordt een getuigenis van G.H. verschaft die voorgaande informatie bevestigt. Daarnaast wordt de relatie als volgt beschreven:

“Ze [betrokkene] heeft een familie in België kunnen terugvinden (met haar zoon ook inbegrepen): ze heeft een affectieve relatie opgebouwd met de heer H.G. , voor meer dan twee jaar (stuk 3). Die heeft een eigen minderjarige dochter en samen hebben zij een gezin kunnen opbouwen. Ze zijn echt gelukkig samen en wensen niet van elkaar afgescheid te worden.” (S.S. over haar cliënte in 9bis aanvraag op 12.04.2021) Op 25.06.2021 verklaart betrokkene – tijdens de behandelingstermijn van haar regularisatieaanvraag – aan Dienst Vreemdelingenzaken te veranderen van woonplaats naar de woonplaats van de Belgische referent te Leuven.”

Ook dit element kan bezwaarlijk als een argument gelden om het duurzaam karakter van de relatie van verzoekende partij aan te tonen.

6. Verwerende partij zal dan ook terecht kunnen besluiten dat:

“Bijgevolg zijn wij genoodzaakt te besluiten dat op dit ogenblik het stabiel karakter van de relatie niet kan worden vastgesteld gezien deze verschillende tegenstrijdigheden en tegenindicaties.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene heden (nog) niet afdoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met haar partner. Immers, de stabiliteit van de relatie kan niet worden vastgesteld.”

Het is inderdaad dit criterium dat voorzien wordt in de Vreemdelingenwet en verzoekende partij toont geenszins aan dat verwerende partij tot een verkeerde conclusie zou gekomen zijn welke niet gesteund is op de elementen zoals deze teruggevonden kunnen worden in de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij aanvoert, wordt er geenszins bewezen dat verwerende partij in tegenspraak met de wettelijke bepalingen tot een besluit komt en zeker blijkt er niet dat verwerende partij een interpretatie contra legem zou geven aan de passende bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Samengevat, kan er inderdaad vastgesteld worden dat verzoekende partij niet aantoont dat er sprake zou zijn van een duurzame relatie en dat zij bij gebreke aan dit essentiële criterium geen aanspraak kan maken op een verblijfsrecht op het Belgisch grondgebied.

7. Conform de bepalingen van artikel 52, §4, 5e lid van het K.B. van 08.10.1981 heeft verwerende partij aan verzoekende partij vervolgens een bijlage 20 afgeleverd:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.»

Er werd met andere woorden een degelijk, individueel en zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de beweringen van verzoekende partij en na afweging van de elementen uit het dossier werd er besloten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie.

8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

9. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

10. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

11. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Verzoekster beoogt met haar aanvraag de gezinshereniging met haar wettelijk samenwonende partner van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt onder meer:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent, vergezellen of zich bij hem voegen; [...].”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende over de gezinshereniging met een wettelijk samenwonende partner:

“§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: [...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
 - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
 - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*
- [...]”*

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner. Zij meent dat op dit ogenblik het stabiel karakter van de relatie niet kan worden vastgesteld gezien verschillende tegenstrijdigheden en tegenindicaties, dewelke zij uiteenzet in de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt daartegenover dat de beoordeling van de verwerende partij onzorgvuldig en manifest onredelijk is.

Vooreerst viseert zij het volgende motief:

“Ten eerste, het verslag van de woonstcontrole van 18.07.2022 toont niet met zekerheid aan dat betrokkene en referent op hetzelfde adres verblijven. Het niet uitvoeren van de woonstcontrole werd gemotiveerd als volgt: "Betrokkene was er reeds ingeschreven volgens de dienst bevolking. Geen nieuwe controle uitgevoerd" Dit kan niet als bewijs gelden dat betrokkene effectief bij de referent verblijft.”

Verzoekster betoogt dat de gemeente zelf het blijkbaar niet noodzakelijk heeft geacht om opnieuw de woonstcontrole uit te voeren, hetgeen uiteraard niet de beslissing van verzoekster is geweest, laat staan haar verantwoordelijkheid, laat staan dat daaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij niet zou samenleven met de referentiepersoon. Zij stelt dat uit de inschrijving op betreffend adres het vermoeden voortvloeit dat verzoekster aldaar woonde. Indien de verwerende partij van oordeel is dat verzoekster daar niet zou verbleven hebben, is het uiteraard aan de verwerende partij om zulks aannemelijk te maken en niet om de bewijsregels om te draaien.

Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het Vreemdelingenbesluit), bepaalt onder meer het volgende:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden “ van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ”, die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

[..]”

De Raad stelt vast dat verzoekster, luidens de bijlage 19ter die haar op 18 juli 2022 werd afgeleverd naar aanleiding van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, haar aanvraag heeft ingediend als “partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap” van de heer E.L. In deze bijlage 19ter wordt het volgende vermeld:

“De bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap met de burger van de Unie [...] werd bewezen door middel van:

Bewijs van de duurzame relatie: attest van woonst (min. 1 jaar op hetzelfde adres), Attest wettelijke samenwoning (07-12-2021)”.

Luidens de motieven van de bestreden beslissing wordt niet betwist dat de stad Leuven op 18 juli 2022 een getuigschrift van woonst heeft afgeleverd waaruit blijkt dat verzoekster sinds 5 juli 2021 op het adres van de referentiepersoon verblijft. Dit stuk werd gevoegd bij de aanvraag. Verder werd ook een attest wettelijke samenwoning bij de aanvraag gevoegd, dat werd opgemaakt op 7 december 2021, met betrekking tot hetwelk in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het officieel werd geregistreerd in het Rijksregister op 23 juli 2021.

Verzoekster heeft met andere woorden de stukken bijgebracht om aan te tonen dat zij kan worden beschouwd als partner van de burger van de Unie, die zich bij hem voegt, met wie zij een geregistreerd partnerschap heeft gesloten en met wie zij gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België heeft samengewoond. Er werd haar, luidens de bijlage 19ter, ook geen verder bewijs dienaangaande gevraagd.

Het komt vervolgens aan het bestuur toe om, overeenkomstig artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, de woonstcontrole te doen.

In het administratief dossier bevindt zich een "verslag met betrekking tot het onderzoek naar de reële verblijfplaats" met betrekking tot verzoekster als persoon voor wie de woonstcontrole werd gevraagd. In dit document, uitgaande van het stadsbestuur van Leuven en opgemaakt door een wijkagent, wordt het volgende gesteld: *"Bevindingen: woonstcontrole werd verkeerdelijk aangemaakt door bevolking. Geen controle meer nodig."* Bij de conclusie van het onderzoek wordt vermeld "positief" met als motivering: *"Betrokkene was er reeds ingeschreven volgens de dienst bevolking. Geen nieuwe controle uitgevoerd"*;

Hoewel de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het verslag van de woonstcontrole van 18 juli 2022 niet met zekerheid aantoonde dat betrokkene en referent op hetzelfde adres verblijven, moet erop worden gewezen dat verzoekster het bewijs heeft neergelegd dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Indien de verwerende partij, ondanks het feit dat zij nog steeds waren ingeschreven op hetzelfde adres, twijfelde aan het feit of verzoekster en de referentiepersoon effectief nog op hetzelfde adres verbleven op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging, kwam het haar toe om alsnog een effectieve woonstcontrole te laten uitvoeren en om desgevallend aan te tonen dat verzoekster niet meer daadwerkelijk zou verblijven bij de referentiepersoon. De Raad treedt verzoekster bij dat de beslissing om geen woonstcontrole uit te voeren, niet aan haar kan worden verweten. Het is dan ook kennelijk onredelijk om dit verzuim, dat alleen aan de overheid zelf kan worden toegeschreven, te beschouwen als een tegenindicatie van de vereiste duurzame en stabiele relatie die kan worden afgeleid uit de stukken die wijzen op een samenwonen van gedurende minstens één jaar.

De argumenten in de nota doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Immers, verzoekster heeft de vereiste documenten neergelegd en de verwerende partij gaat voorbij aan de taak die het bestuur heeft om de effectieve verblijfplaats te controleren op grond van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Vervolgens hekelt verzoekster het tweede motief, met name dat de verwerende partij de eerdere samenwonen en affectieve relatie van verzoekster met een andere man, de heer H., beschouwt als een tegenindicatie van de stabiliteit van haar relatie met de referentiepersoon. Zij betoogt dat dit gegeven uiteraard niet voldoende is om de stabiliteit en duurzaamheid van een navolgende relatie in twijfel te trekken. Zij benadrukt dat de samenwonen met de heer H. de relatie met de referentiepersoon voorafgaat en stelt dat het wel vaker gebeurt dat een persoon doorheen zijn leven verschillende relaties ontwikkelt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij erkent dat de relatie met de heer H. de relatie met de referentiepersoon voorafgaat. Zij verwijst immers naar de gedane verklaringen over de eerdere relatie in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die was ingediend op 12 april 2021 en stelt dat verzoekster op 25 juni 2021 heeft verklaard aan Dienst Vreemdelingenzaken te veranderen van woonplaats naar de woonplaats van de referentiepersoon. In de mate dat de verwerende partij vaststelt dat verzoekster slechts enkele maanden voor haar verhuis naar de referentiepersoon nog samenwoonde met een andere man en dat haar raadsvrouw in haar aanvraag 9bis verklaarde dat zij erg gelukkig waren samen en niet van elkaar gescheiden wensten te worden, betwist zij nog niet dat de relatie en samenwonen met de heer H. effectief was beëindigd toen zij bij de referentiepersoon ging wonen. Verzoekster kan worden bijgetreden dat een persoon doorheen zijn leven verschillende relaties kan ontwikkelen en dat het feit dat zij een eerdere relatie heeft gehad onvoldoende is om de stabiliteit van de navolgende relatie in twijfel te trekken, zelfs indien deze eerdere relatie twee jaar heeft geduurd, verklaard werd dat de toenmalige partners erg gelukkig waren en verzoekster slechts enkele maanden na deze verklaring met de referentiepersoon ging samenwonen. Immers, verzoekster heeft stukken neergelegd die erop wijzen dat zij sinds 5 juli 2021 op het adres van de referentiepersoon verblijft, en dat haar wettelijke samenwonen met deze persoon officieel werd geregistreerd in het Rijksregister op 23 juli 2021, hetgeen volgens de toegepaste wettelijke bepalingen volstaat om als een duurzame en stabiele relatie te worden aangemerkt. De vaststellingen van de verwerende partij volstaan niet als tegenindicatie daarvan.

Tot slot richt verzoekster zich tegen het derde motief, dat luidt als volgt:

"Ten derde, op 27.10.2022 ontvangt Dienst Vreemdelingenzaken (bureau gezinshereniging art.40) en de Dienst Niet- Belgen van de gemeente Leuven een e-mail van de advocaat van referent en betrokkene, de genaamde W.G.. Mr. W.G. meldt dat de referent hem op de hoogte stelde dat "mevrouw G. louter een koppel met wil zijn m.o.o. haar verblijfrecht". Mr G. stelt vervolgens het volgende.

"Gezien het hiermee duidelijk is dat er geen sprake is van een werkelijke relatie, zal u de lopende aanvraag gezinshereniging van mevrouw G. wellicht moeten afsluiten met een weigering en zal om

dezelfde reden, bij uitbreiding, de aanvraag gezinshereniging van mijnheer G. hetzelfde lot beschoren zijn” (Mr. G. in e-mail aan DVZ en Stad Leuven op 27.10.2022)

Echter, op 30.12.2022 ontvangen beide een nieuwe e-mail van Mr. G. waarin teruggekomen wordt op bovenstaande berichtgeving en vermeld wordt dat het koppel de aanvraagprocedure toch wenst verder te zetten gezien het om een dip in de relatie zou gegaan hebben en dat de onenigheid inmiddels is bijgelegd.”

Verzoekster betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt om welke reden de verwerende partij enkel rekening lijkt te houden met de eerste e-mail, en geen rekening houdt met de laatste e-mail, die nochtans de meest recente e-mail is en aldus een actueel beeld van de relatie verschaft. Deze laatste e-mail schetst de context waarin de eerste e-mail werd opgesteld, met name een dip in de relatie waarin de referentiepersoon verzoekster wilde treffen in de lopende verblijfsprocedure, en geeft daarnaast aan dat het conflict werd bijgelegd, zo stelt zij.

De Raad is van oordeel dat ook wat dit motief betreft niet kan worden voorbijgegaan aan de beoordeling van het eerste motief, waaruit blijkt dat, door het eigen verzuim van de verwerende partij, er geen tegenindicatie voorligt van de effectieve samenwoning van verzoekster en de referentiepersoon sedert 5 juli 2021 en de wettelijke samenwoning die officieel werd geregistreerd in het Rijksregister op 23 juli 2021. Ook in de context van dit derde motief kon van een zorgvuldige overheid worden verwacht dat zij zou nagaan of de verblijfssituatie van verzoekster in de praktijk overeenstemt met de documenten die dienaangaande werden voorgelegd door het uitvoeren van een woonstcontrole, of enig ander initiatief te nemen dat zou kunnen leiden tot de vaststelling van een schijnsituatie. In het licht van de thans niet met concrete elementen betwiste wettelijke samenwoning sinds 23 juli 2021 is het gegeven dat er een conflict is geweest in de relatie dat heeft geleid tot de voormelde e-mails, geen afdoende tegenindicatie om de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie in twijfel te trekken.

Kortom, verzoekster heeft aangetoond dat de verwerende partij op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het stabiel karakter van de relatie met de referentiepersoon niet kan worden vastgesteld gezien verschillende tegenstrijdigheden en tegenindicaties. De argumenten in de nota doen daaraan geen afbreuk nu elk van de door de verwerende partij gehanteerde motieven terug te brengen is tot de vaststelling dat verzoekster de bewijskrachtige documenten heeft voorgelegd en de verwerende partij heeft verzuimd de werkelijke situatie te (laten) controleren.

2.4. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS